

REGGELŐ.

Pesten vasárnap november 4^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

H e l o i s e.

(*Vége.*)

A' fiatal nő egy szép napon még is, szeszélyből-e vagy okos-ságból, erős utálatot érze azon mulatságok iránt, mellyek őt annyira elkábiták; könnyen nyert, gyakran ismételt diadalai unalmára kez-dének válni. — Bezárkozik, 's csak néhány barátait fogadá-el; csak bizodalmas körökben jelent-meg. Ekkor Darney szerencsétlenségre fontos dolgai miatt Normandiában volt. Heloise meguná a' magányt is, mint előbb a' nagy világot, 's elkezdte regényeket olvasni. Ne-hány újabb író élénken érdeklé őt burkolt gondolataival 's csélesap vallásos ábrándjaival; azután sirt azon hősnők fölött, kik lemondás-teli élet után, mint mély, titkos fájdalmak által leveleiktől megfosz-tatott 's elfeledett virágok, hulltanak-el áldozatul.

Egy reggel azon erős meggyőződéssel ébredett-föl, hogy ő a' legszerencsétlenebb asszony; siratá önmagát; lelke kitágult; szemeit más világ felé irányzá, 's úgy hivé, hogy neki titokban zokognia kell; szive félre ismertetik; szerelme többé le nem bocsátkozhaték férje személyeig, 's ő maga is szegény nő vala, kit férje nem ér-tett. Lelke egyedül volt a' földön, 's nem vala barátja, ki panaszait hallaná, 's őt vigasztalná; arcza elhalaványultak, rózsaszínűk el-bucsúzott a' mosoly, szemei elveszték fényöket, epedés fátyolozá őt be; szórakozott lön; keserű, szomorú, bátoratlan szavai elhite-ték, hogy ő szenved, 's ennek okát a' világ — férje hosszas kima-radásában vélé feltalálhatni. Napok, hetek, hónapok multak-el. Egy reggel levelet vön Darneytől, mellyben visszajöveteléről még nem szólla. Heloise a' levelet kezébe gyűrte: „ő szerencsés — ugy-mond epésen — levelei fájdalomra vannak — ő olly nyugodt, olly csendes!“ — 's láng emészté-meg a' levelet. — Egy óra múlva más levélen futott végig nagy megindulással a' fiatal nő. Papirosa ró-zsaszinű vala 's illatos; két köny két szót olvashatlanná tett; a' le-vél így végződik:

„Kezeiből, madame, várok életet vagy halált. — Ha ma este eljő nagynéném táncmulatságába, egyebet mit sem kívánok, szerencsém nagy leend. Ön szánand egy szerencsétlent, kit szerelme eltévedésekre készít; ön látandja, miképp' ideje, hogy egy szerencsés óra feledtesse-el évek szenvedéseit. — Ön, Heloise, nem tudhatja, hat hónap óta mit szenvedék. Mindenre, mi szent, kényszeritem, jőjjön-el. Egy örült képes mindent — bünt is — elkövetni. — Ne szólljon okosságról, kötelességről; én többé nem hallgathatom; homlokom ég — fejem bódult. — Heloise! szerelmét vagy halált!

de Riaucourt Alfréd.

Látogatók jelenték magukat, 's Heloise reszketve rejté-el a' levelet. — 9 órakor Darney asszony elvégzé öltözködését; félelem 's remény éltetéek szép arczát; 's midőn a' szobaleány megköté a' gazdag gyémánt nyakkötőt, 's ő meglegőlvé tekintett öltözetére, szemeit az órára veté, melly csak kilenczen állott, 's a' bál csak 10-kor kezdődék. „Kora megjelenés nem tesz benyomást. — Kocsim 10 órakor készen legyen; csengetni fogok, addig senki se háborítson.” — Midőn egyedül volt, a' pamlag puha vánkossaira heveredék, fejét kezére támasztá, 's nem megindulás nélkül gondolkozék a' lépésről; mellyet tenni szándékozott. Férjére gondolt, de szíve jeles okokat lelt a' lélekismeret ellen. — „Miért utasítá vissza szerelmemet? miért taszított a' világba gyámol, védelem nélkül? miért e' hidegség? ő feldulá szerencsénket. Az én vétkem-e, ha lelkem le nem bocsátkozhatik azon hideg szerelemhez, melly kényelmesen viseli magát, hogy illedelemre senkit ne erőtessen. — Azon kül mit teheték én szegény nő Alfred forró szerelme ellen, melly legyőz minden akadályt, vagy kialszik ön tüzétől megemésztetve! — Mit aggaszt a' veszély? Annál nagyobb leend szerencsénk. — A' halál nem rémíti azt, ki szeret — a' halál — én remegés nélkül fogom látni közeledését; — mert szerencsés vagyok; feltalálám a' lelket, melly enyimet keresé; — én szerencsés vagyok!” — Szemeit bezárá, bájképek alakoskodának körüle; két hónap óta vívott 's szenvedett, és azon ponton, hogy örvénybe essék, szerencsésnek hívé magát, miután önszemeiben megigazult a' vétektől, mellynek mélyét nem meré kifürkészni. — Kötelességét teljesítve hívé — mosolygott, 's — elszunnyada. És szunnyada szeliden 's csendesen, mint gyermek, kit estve megcsókolt az anya. Ő szunnyada, belküzdésekben erejét vesztve, azon küzdésekben, mellyekben szenvedély viv a' kötelességgel; ő szunnyada ringattatva a' haboktól, mellyek őt elnyeléssel fenyegeték. Az óra tizenegyet, tizenkettőt ütött; ő szunnyada. Egy órakor végre felébrede. Szemei legelőször is az órára esének; felsikolta látván, hogy a' veszedelmes mutató olly hirtelen

siklott előre; esengetyű után rohant, 's néhány percz mulva Riauxcourt asszony teremébe lépett.

„Mennyit kellett szenvednie oda kocsiztakor! — micsoda rossz szellem védé álmomat? szegény Alfred! — Belépte után reszketve közeledett Riauxcourt asszonyhoz, 's megindulása olly nagy volt, hogy szemeit nem meré fölemelni Alfred kereséseül. — Áthaladván az utósó rostélykapun, fölébredt lélekismerete, bátorsága elhagyá, hibáját szégyenlé; érzé, hogy elpirult; lesüté fejét, hogy megszabaduljon a' rá szegezett tekintetektől. Lassanként azonban magához térvén félénken emelé-föl szemét: de Alfréddel azok nem találkoznak; hasztalan keresék őt; — nem jelent-meg. Jégborzadás futá végig, rémitő aggodalom lépett a' lélekismeret és szemérem helyére. Minden remény nem enyészett még el; ő még jöhet: de az idő mult — 's ő — nem jöve. A' szerencsétlen Heloise érzé, hogy ereje elhagyá; feje elkábult; négyes tánczra hivatott 's mozgonyként engedelmeskedék a' nélkül, hogy látna 's hallana; lábai alatt inogni látszék a' föld; a' gyertyák forgának szemei előtt, lélekzete megakadt, 's halálát hívé. Rémitő halaványság szállt arczára, térdei hajlongtak, szemei bezárkoztak — mindnyájan körüle fáradoztak. — „Semmi! — a' nagy forróság! — elmult, de többet nem tánczolok!“ — Lassanként a' terem üres lön: a' fiatal leánykák, kik néhány óra előtt olly fényesen léptek-föl, eltűntek, mint a' virágok vihar után; a' kocsik elrobogtak; a' szegény Heloise mozdulatlanul álla; látá, hogy mindnyájan távoznak, 's nem volt bátorsága követni példájokat. — Ő még várt. — Riauxcourt asszony hozzá közeledvén: „ön roszul van — ugymond — én hálával tartozom eljöveteért; de félek, hogy megártott!“ — „Éppen nem!“ — válaszolt Heloise erőtetett mosolylyal. — „Én önre igazán haragszom! — szólla jósággal Riauxcourt asszony — komorsága nyugtalanítja barátait; ma estve ismét Alfréddel beszéltem róla!“ — „'s itt volt unokaöccse?“ — „Igen, de csak rövid ideig; én csaknem elküldém, mert olly komor volt, mintha minden tánczosnemat el akarta volna üzni!“ — „Ah Istenem!“ — „Mi baja?“ — „Roszul vagyok; ne vegye rosz neven, hogy távozzom; de tovább nem maradhatok.“

Egy óra mulva Heloise honn vala 's olly állapotban, melly örültséggel volt határos; szeme száraz, ütere heves; 3 óráig fekvék mozdulatlanul. — „A' szerencsétlen — felkiálta — ő várt, 's kétségbeestében ment-el; — ő megöli magát! — Istenem! küld-el az én haláloamat is!“ — Hosszú rémitő nap következett! Kin napja volt ez; legkisebb zörejre Heloise idegreszketést érze; égető láz emészté őt. Ha szemei egy pillanatra be is zárkoztak, jajveszékelve nyomban felnyitá azokat, Alfred holttestét vélvén látni. Egy re-

ménysugárhoz tizszer is ragaszkodva azon ponton volt már, hogy irand neki; de a' szemérem utósó érzelve, egy visszagondolás férjére, kinek becsületét kockáztatta, meggátla őt. Az éj nyugalom nélkül mult-el; — még csak nem is sirhata.

Délelőtti 11 órakor Riaucourt asszony jöve hozzá. Heloise föl-kelt; de látván Alfred nagynénjének zavarodását arczán, visszadült székébe a' nélkül, hogy képes volt volna egy szót szólni. — „Ah, gyermekem! — szólla Riaucourt asszony a' nélkül, hogy amannak nyugtalanságát észrevette volna — én vigasztalást jövek önnél keresni; minket nagy szerencsétlenség ért.“ — „Ön megijeszt!“ rebe-gé Heloise. — „Ön tudja, mint szerettem Alfrédet; érette mindent tevék, mit csak fiamért teheték; én első családaink egyikével aka-rám őt összeházasítani; nehány nap mulva a' szerződést alá kelle már irnunk, 's most dőre méltatlan szerelme miatt abban mult minden! — Heloise csudálkozva nézett rá: „abban mult minden, azt mondja ön?“ — „Igen, én kétségbeesem — Alfréd nehéz sebet kapott!“ — „Sebet?“ — „Szerencsétlen párviadalban egy piz-tolgolyó karját zuzta össze!“ — „Mit mond, párviadalban?“ — „Igen, gyermekem, párviadalban. Vagyonom felét adnám oda, ha azt senki sem tudná; de már közönségesen beszélük; — a' fényes házasság abban marad.“ — „De, madame, e' párviadalnak — mi volt oka?“ — „A' nagy dalszínház egyik tánczosnője!“

Nyolcz nap mulva Heloise Normandiában vala férjénél; ott tölté a' nyarat, 's következő télre frisebb és szebb, mint volt, jelent-meg Parisban. Darney ur nélkül ritkán lelete őt látni. Gyakran talál-kozik Riaucourt Alfrédde, hódolatát viszonzá, 's azután nyugodt mosolylyal fogódzék férje karjába.

LIGETFY ANDOR.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Bécsi levelek.

D—ZS—HOZ.

I.

Van neme, egy legmindennapibb neme, Bécsben a' foglalatossá-goknak, melly magyarán bá mé s z á c s o r g á s n a k nevezhető. Ettől a' henyék terjedelmes seregének semmi okosh és fontosb tette nem jut idő, és miatta egyéb munka izetlen, savanyú. Nekem jö-vénynek — ki előtt mi több, minden tárgy ismeretlen vendégként jelenti magát — nem engede időt e' foglalatosság, hogy, midőn az őt érzéknek éldeletre gazdag mező nyílik, szobámba rejtezve szá-modra bécsi leveleket szerkezzek, mig nem e' végre az áldott enyh-adó éjhez folyamodám. Ezért ne csudáld, ha néha álmos fejfel álom-hozó rajzokkal telten veszed leveleimet.

Hogy feljebb az ácsorgást munkának keresztelém, ezen, tudom, meg nem ütközl; mert áldott hazánkban is annak hiszik; és e' jámbor hit, hej! sok bajnak éltetője!

De Ausztriáról, Bécsről valamit! — mondanád tán, ha mondhatnád? — Jaj Zs—m! mihelyt Ausztria határára lép a' Magyar, más színben lát mindent, mint nemes honában! töltésen halad Bécs felé, hanem az abonyi 's bécsi töltés és haladás közt szembetűnő a' különbség, mint a' nyiri urfi és bécsi gavallér közt. Itt az országut kincstár költségén készül; azonban — tán, minket tartván példaul — nem mentt egészen a' szegény pór annak terhétől, olly különbséggel, hogy nem az ut csinálásában, mihez annyit érthet, mint gr. Traun birkása a' juhászbunda-varráshoz, — hanem csupán télen által a' hótól tisztításában munkás; mi végett a' környékbeli helységek közt lélekismeretes felmérés után ki van osztva. Fáradtságuk fejében azonban a' kincstártól mérsékelt jutalmat kapnak.

Nem tudom, hogyan barátkoznának-meg szabolcsi rokonaid a' pórnak, nemesnek meg-meg állást parancsoló sárga és fekete utivám-sorompókkal.

Az ut elég regényes; jobbra hazánk rendetlen tengere siet Pozson felé füzes partjai közt; balra apró mivelt dombocskák maradoznak-el, és messze elől a' bécsi hamisan úgy nevezett kopasz hegyek kékelnek. Jeles ó német sztylben épített sz. egyház sötétlik magánosan N é m e t Ó v á r felett.

Láttál-e már levegőben halat uszni? ha nem, jer ide! — Fischamend mezőváros tornya hegyén, mint czimer uszkál — előbb ugyan vas — most pedig a' divatvilágban élven, egy aranyozott hal. Ha nem hiszed, nézd-meg!

Nem lesi kíváncsibban szép kedvesét a' bécsi, mint én a' székes város tornyait; 's bár egy része hegyre könyököl, híjában leselkedtem, csak mintegy két órányira tűnven szemembe legelőbb a' közepén felemelkedő kormos óriás. — Tudom, kormos óriást még nem láttál., sőt nem is képzeltél; pedig hidd-el, van. Jelenkorunk is szül még óriásokat; de az itt szóban forgó ősz idők gyermekére, és alakjára agg kor raká a' tisztos barna szint. — Ebersdorf felett pillantám-meg sz. István tornyát; — mert ez a' nevezett óriás, — melly felfedezésre fenndobogó kebellet serényen fürkészem a' láthatár több tárgyát is. Egy pillanat alatt Bécs ölében vágytam volna teremni, hogy így a' lapályon haladó, 's város közelségével csalogató ut unalmaitól megszabaduljak: de hús és vér levén, szilaj ohajtásom ellenére is várnom, tűrnöm kelle, és csak képzetem' küldhetém előkövetül.

(Folytatása következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász-hír Nagyváradról. A' nevezett városban oct. 23-kán életének 49-dik évében, gyomorra hatott közsvény által következett ingutaütésből szenderült-el boldogabb világra t. n. Kabaláspataki Ferdényi Antal ur, t. n. Bihar vgyének táblabírája 's egykori másod alispánja. Hült tetemei 25-kén délelőtti órákban a' várad-olaszi köztemetőbe örök nyugalomra tétettek. Benne a' kesergő özvegy, Váradi és Micskei Baranyi Josepha asszonyság, példás hűségű férjet, gyermekei, Antonia, Krisztina, és Éva, nyájasan szerető atyát, barátjai igaz keblű férjfiút, a' megye pártatlan bírót, a' közügy fáradhatlan munkás gyámolt, a' hon előítéleteken felül emelkedett lelkű polgárt, a' király nemcsak hű alattvalót, de miután nemzetségének utósó ivádéka volt, a' Ferdényi családnak elhunytával jeles oszlopot is vesztett-el.

KÜLÖNFÉLE.

Ritka hagyomány. Az 1776-ki télhó 1-ső napján meghalálozott Hagemore, castehogei lelkésznek hagyománya következő volt: 4500 tallér esztendei jövedelem, 's 7000 tallér kész pénzben. Éltében csak egy inast és szolgálót tartott, kiket esténként mindig maga zárt-be külön külön. Vég foglalatossága naponként házának megkerülése, a' kutyáknak szétbocsátása és puskájának kilövése volt. Éltét különös módon veszté-el. Egy reggel, midőn udvarra ment cselédeit kiereszteni, ebei olly szilajul szökdöstek reá, hogy őt egy töba dönték, mellyből többé nem is tudott kimenekedni. Cselédei ugyan hallották segély-kiáltását, de bezárva levén, nem menthették-meg. Pénzbeli hagyományán kívül még következő tárgyakat találtak lakában: 30 reverendát, 100 pár nadrágot, 100 pár csizmát, 400 pár czipőt, 80 vendéghaját, noha illyet soha sem hordott, 58 kutyát, 80 kocsit, szekeret, és taligát, 83 ekét, ámbár egyet sem használt közülök, 50 nyeret, noha soha sem lovagolt, annyi pálczát, hogy egy kereskedő 50 tallért ígért érttök; 60 lovat, 200 irtókapát, 210 ásót és lapátot, 74 lábtót 's 249 borotvát.

Cseles tolvajok. Nehány nap előtt három férjfi jelent-meg egy bordeauxi polgárnál. Egyik felső öltönyét kigombolván rendőrségi egyenruhát láttatott a' polgárral, 's következőleg szólt: „A' hatáságnak tudtára esett, hogy őnt jövő éjszaka megrabolni szándékoznak. Ennek tudása után fő dolog a' gonosztevőket tetten kaphatni; mi okból az utszát már legényeink szemmel is tartják. Azért aludjék ön nyugodtan, 's ha neszt hall, meg se mozduljon, a' hatáságnak mindenre lesz gondja.“ A' polgár mindent ígért. Egy pár óra mulva háza egészen kiraboltatott. Ő ugyan hallotta a' neszt; de ígéreténél fogva meg sem mozdult. Mint bámult-el azonban, midőn reggel házát mindenből kifosztva találá, könnyen elképzelhetni. A' törvényszolga álköntösbe öltözött tolvaj volt.

Angol piperőcz. Egy Angol következőleg rajzolja a' britt piperőczök életét. Későn kel-fel — busásan reggelizik — divatosan öltözik — hirlapokat rendesen olvas — henyességében pazart játszik — egy tortát fontos komolysággal morzsol-el — esztelenségeket fecseg — pompásan ebédel — mértéktelenül iszik — az időt egykedvűleg vesztegeti — gazdagon vacsoráznak — bután megy alunni — 's haszontalanul él.

Parisi piperőczők költségei. Ha a „la Presse“ sorainak hitelet adhatni, egy parisi piperőcznek kiadása évenként — ide nem számítva ételét, italát, lakást és ruházatát — 3195 frankra megy. E' pénzüsszeget pedig, — melly mellett, ha még valahova ebédre nincs hiva, mi szalónok emberénél ritkán történik, — éhen halhat-meg — következőleg költi-el: 1-ör naponként egy pár sárga kesztyű, párját 3 frankjával számítva 1095 fr. — 2-or kabriolet és kocsira, ha naponként csak egyszer megy is, 584 fr; — 3-or gyorskocsik, gőzhajók, gőzkocsikra, mellyeken az évnek szebb részeiben mulató-kastélyokba, falusi mulatságokra megy, legalább 160 fr; — 4-er bokrétákra a' házi asszonyok születése napján, játékszin és sétatétrekre, hetenként csak három frankot számítva, 156 fr; — 5-ör borra való és új évi ajándék a' házi cselédeknek, 300 fr; — 6-or bonbonok, albumokra 's más csekélységekre új évkor a' házi gyermekek 's nagyobbacska leányoknak, 300 fr; — 7-er fodrász és illatárusnak 's a' t. 600 fr. — Összesen 3195 fr. A' kártya 's bouillotte melletti veszteség még nincs ide számítva, minthogy az ifjú uracs néha nyerhet is. E' költség sorozásból, — melly nem mértékletlen ugyan, de még is elég — kitetszik, hogy Parisban sokkal olcsóbban élni lehetni, mint Londonban.

Mi az ész? Kűhne e' kérdést „némbéri és férfíúi beljegyek“ című munkájában így fejtí-meg: Az ész egy igen jó bohó fiú, minden véges dologra rendkívül használható; az ész legűgyesebb bérszolga, melly a' világ nevezetességeit megmutogatja és fejtegeti; legjelesb esizma-tisztogató, melly ruháid' keféli. R o m e ó n a k hű fegyvernőke, ki előtte szövétneket visz a sirteremig, hol Julia 's vele az életnek minden szentsége temetve van. Itt a' jó szolga elutasittatik, 's a' szövétneket a' vezetett veszi kezébe. Kincset rejtő ravatal mindenki körül van a' földön. Az ész jó fiú ugyan, de illyesmihez még sem ért. Vannak néha néha sejdítései is; ezekről megborzad; ostoba lesz, 's mire az öröket előszóllítja, már mindennek vége, 's ő lóvá lesz. Az ész egy számoló, ki több szeretne lenni, mint csak r a v a s z. Az ész magát óra után alkalmazó ember, és ha még is elkésik, az az oka, hogy a' nap még jobban jár, mint az ő órája. Én tisztelen az ész, e' becsületes philiszteust, ki számadásait olly pontosan meghozza; adósa nem akarok maradni, mert különben tüzzel vassal jönne nyakamra. Az ész egy izé, mellyet az alkotó fél boszúja 's fél satyricus rohamában teremtett; az ész az életnek örökös számítója és fizetője. Éjen át éji ő, ki az órákat számolja, és az ábrándozó kedélyeket letartóztatja. Naponta számadó, ül és számol, 's ha a' sokszorozmány nem hűdve szerint üt-ki, a' könyvet fejedhez, 's az üres erszényt füledhez vágja. Ez prosája ama rémitő embernek, ki mindig végig begombolt öltőnnyel jár, vizellenes esizmákat hord, és kalapja elnyöhetlen. Hajtekereset nem csinálhatsz neki; mert egyet már visel, olly hosszút, hogy magad felköthetnéd rá. Jó, hogy még is valaki van, ki a' foglyár tisztjét vigye; jó, hogy valaki van, ki falszámítsa, hány talpat szaggatsz-el földi életedben; ki emlékeztessen rá, mennyi bőrre van szükséged földi vándorlásodban, és hány öltés fűzi össze élted öltönyét. Azonban mi fűzi össze az eget és földet, arról a' jó ész átkozott keveset tud, vagy különben minden nap reggelén kellene melljét verve teremőjéhez fohászzkodnia: „Hatalmas gyógyszerész, adj egy könting phantasiát, kiapadt agyam megnedvesítésére!“

Á l l a t - e a' m a e s k a? Egy angol törvény azt mondja: „ki kutyát, állatot, vagy madarat lop, megfizeti árát, ha 20 font sterlinget meghalad;

másodszor a' tolvaj egy évre börtönbe megy, és magány vagy köz helyen megbotoztatik.“ — Minapában egy valaki Herefordban macskát lopott. Most ez a' kérdés a' törvény előtt: valljon a' macska, minthogy sem nem madár, sem nem kutya — állat-e? (beast) — A' kérdés eldöntésére szótárokhoz folyamodtak, nevezetesen Johnson és Walkeréhoz, mellyek az állatot így írják-le: „az állat madártól, bogaraktól, halaktól, és emberektől különbözik: atqui a' macska — mint állat (animal) nem madár, nem bogár, nem hal, nem is ember: ergo: a' macska állat; további ergo: a' bűnös egy állatot lopott; utósó ergo: a' bűnösré, a' törvény alkalmazható. — Ugy látszik, hogy ez ember egész szomszédság macskáját özszelopta, és petymegét hizlalta vele. — Büntetésül 1 ft. st. 5 schilling és 6 pencet (13 f. 18 krajczárt pengőben) fizetett.

EMLEKMONDÁS.

A' test szépségeit —
Hidd-el — csak úgy imádom,
Ha szép lélek épségeit
Tiszta kebelben látom.
Ha angyali leplegében
Angyali sziv verdegél,
Nemes tűz ég ereiben,
'S lelke a' pörbul kikél.

BERZSENYI után K. H. K. J.

A' vérmérsékletnek egyezése általános feltétele a' barátságnak; mert csak ennél fogva egyezhetnek és szögelhetnek össze a' barátoknak kedvteléseik, 's ennél fogva éldelhetnek köz örömeiket együtt.

BB. MUZÁRION. 1833.

Hazaszeretet. E' szó nem szemléleti hanem gyakorlati értelemben véve sokat tesz-fel a' polgárban; mert parancsolja az önkényt, holmi részletes gyönyöröket és hasznokat oda hagyni, 's egyedül azt, mi a' közjó boldogítását eszközli, mivelni.

B. F — L.

A' Magyar komolyabban tapad a' régihez, bohóságokban ohajtja az újat; jele, hogy nem lelke erejében a' hiba, ha süllyedez.

FÁY.

Szórejtvény.

Két tagu szó, mindig szent légyen előtted egésze.
Hogy ha fejét kihagyod, tested' torkába sodorja.
Elszeje, meghuzván, szárnyast fogságba keríti,
'S élével képes tested' sebesíteni egyre.

BELLAÁGH JÓZSEF.

Előbbi sejtvény: eper.

Figyelmeztetés, E' folyóiratnak Pesttől távolabb lakó t. pártfogóit, kik jövő 1839 ki évi lapjainkat is járattni ohajtják, illőleg figyelmeztetjük, hogy a' pesti közlő vásárrajövendő alkalmak által legkönnyebben felküldhetik folyóiratunk jövő fél évi (6 pgó ft.) díját egyenesen a' szerkesztői hivatalba.

Szerkesztő Mátray Gábor, halpiaczon alul, a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.